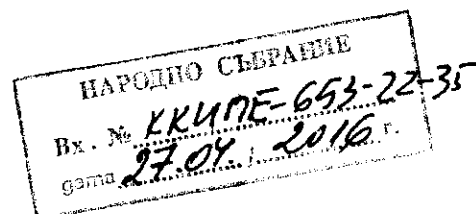

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ
ЦЕНТЪР ЗА ПРЕВЕНЦИЯ И ПРОТИВОДЕЙСТВИЕ НА
КОРУПЦИЯТА И ОРГАНИЗИРАНАТА ПРЕСТЪПНОСТ

№ 01-РД0-0048-1 /26.04.2016

ДО
Г-Н ВАЛЕНТИН НИКОЛОВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
КОМИСИЯТА ЗА БОРБА С КОРУПЦИЯТА,
КОНФЛИКТ НА ИНТЕРЕСИ И ПАРЛАМЕНТАРНА ЕТИКА
НАРОДНО СЪБРАНИЕ
ПЛ. „КНЯЗ АЛЕКСАНДЪР“ I
СОФИЯ 1000

На Ваш № ККИПЕ-653-22-35 от 20.04.2016г.

Относно: Становище на Центъра за превенция и противодействие на корупцията и организираната престъпност /ЦППКОП/ по Проект на Закон за предотвратяване на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН НИКОЛОВ,

По повод Ваше писмо изх. № ККИПЕ-653-22-35 от 20.04.2016г., приложено Ви изпращаме становище на ЦППКОП по проекта на Закон за предотвратяване на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество, както и таблица на приетите и неприетите бележки и предложения на ЦППКОП.

В становището са изразени само нашите бележки по законосъобразност, не и съображения по целесъобразност. ЦППКОП е създаден в изпълнение на чл.5 и чл.6 от Конвенцията на ООН срещу корупцията /ратифицирана със закон, приет от 40-то Народно събрание на 3.08.2006 г., обн. ДВ, бр. 66 от 15.11.2006 г./, която задължава държавите да създават и развиват 2 типа органи:

- **Органи, които осъществяват превантивна дейност;**
- **Органи, които прилагат репресия и наказателно - правни репресивни мерки, за които има регламентирано категорично изискване за самостоятелност и свобода на действието.**

Приложение: *съгласно текста*

С УВАЖЕНИЕ,

ЕЛЕОНОРА НИКОЛОВА
ВР.И.Ф. ДИРЕКТОР НА ЦППКОП

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ

ЦЕНТЪР ЗА ПРЕВЕНЦИЯ И ПРОТИВОДЕЙСТВИЕ НА
КОРУПЦИЯТА И ОРГАНИЗИРАНАТА ПРЕСТЪПНОСТ

Изх. № СТ-ОН-1/14.03.2016г.

ДО

Г-ЖА МЕГЛЕНА КУНЕВА -

ЗАМЕСТНИК МИНИСТЪР - ПРЕДСЕДАТЕЛ ПО КООРДИНАЦИЯ НА
ЕВРОПЕЙСКИТЕ ПОЛИТИКИ И ИНСТИТУЦИОНАЛНИТЕ ВЪПРОСИ И
МИНИСТЪР НА ОБРАЗОВАНИЕТО

На Ваше писмо, изх. № 02-43-55/07.03.2016 г.

ОТНОСНО: Проект на Закон за предотвратяване на корупцията и за
отнемане на незаконно придобито имущество

УВАЖАЕМА ГОСПОЖО КУНЕВА,

На основание чл. 32, ал. 6 и във връзка с чл. 34, ал. 1 от
Устройствения правилник на Министерския съвет и на неговата
администрация, Центърът за превенция и противодействие на корупцията и
организираната престъпност съгласува представения проект на Закон за
предотвратяване на корупцията и за отнемане на незаконно придобито
имущество (проекта) със следните бележки и предложения:

ОБЩИ БЕЛЕЖКИ ПО ЗАКОНОПРОЕКТА:

1. При прегледа на така представения проект са констатирани два
момента, които касаят структурирането на закона, при които не е налице
съответствие с възприетата правна техника за изготвяне на нормативни
актове.

Прави впечатление, че дефинитивни разпоредби относно понятия,
използвани в закона, се съдържат не само в Глава Първа, но и в други части
на закона (Глава Шеста, Раздел I - чл. 54 - чл. 57 относно понятията
„несъвместимост“, „конфликт на интереси“, „частен интерес“, „облага“). Това
резонно поставя въпроса дали изброените понятия следва да се прилагат с
посоченото значение само в рамките на Глава Шеста, или за целия закон, и
ако посоченото им значение се отнася до целия закон, кое е наложило
дефинициите да не бъдат включени в Глава Първа. Съгласно чл. 30, ал. 1 от
Указ № 883 от 24.04.1974 г. за прилагане на Закона за нормативните актове
(Указа), „общите разпоредби на нормативния акт предхождат особените
разпоредби“, т.е. всички общи разпоредби следва да бъдат посочени преди
особените такива.

Съгласно чл. 30, ал. 2 от Указа, „когато особените разпоредби с
различен предмет са много, те се подреждат по следния начин:
устройствени, материалноправни, процесуалноправни и наказателни

разпоредби". От горното следва, че всички разпоредби със санкционен (наказващ характер) следва да са в края на нормативния акт. От тази гледна точка, считаме, че разпоредбите на Глава Пета, раздел IV „Санкции и последици“, чл. 80 – 83, би следвало да бъдат обединени с Част Четвърта на закона – „Административнонаказателна отговорност“.

2. Въз основа на изложения по-долу анализ на законопроекта се достига до няколко основни заключения:

Считаме че по отношение на правомощията относно проверката на имущественото състояние, е налице несигурност дали на практика няма да се припокриват с функциите на Националната агенция по приходите (НАП), съответно доколко Националното бюро за предотвратяване на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество (Бюрото) ще разполага с необходимата специализирана експертиза, каквато е тази на НАП, за да извърши качествено и в срок предвидената проверка.

Отделно от това, спорно е доколко предвидената възможност за „сътрудничество с чуждестранни институции“ обхваща възможността Бюрото да изисква и респективно задължението да му бъде предоставена от страна например на чуждестранни органи за банков или финансов надзор, информацията относно авоари, вложения и/или сделки на задължени по закона лица, налични на територията на държави-членки на ЕС и на трети държави (с каквито правомощия например разполага НАП).

Поставя се и въпросът уместно ли е новият орган да извършва проверка за конфликт на интереси на лицата, заемащи висши публични длъжности, а проверка на останалите лица да извършват други структури, каквито са инспекторатите. Разделянето на правомощията по проверка на декларациите за конфликт на интереси би могло да доведе до противоречива практика, вместо до унифициране на правилата и правоприлагането.

Не на последно място по значение е въпросът относно доказателствената стойност на предвидените при проверките за почтеност изследвания с полиграф. В действащото българско съдопроизводствено законодателство изследванията с полиграф не са кредитирани като годно доказателствено средство. В този дух е Решение № 10673 от 18.07.2011 г. на V-то отделение на Върховния административен съд (ВАС) по адм.д. № 9548/2010 г. Административното дело е касало оспорване на законосъобразността на заповед на Министъра на образованието, младежта и науката, по силата на която на държавен служител е било наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и служебното му правоотношение е било прекратено, като производството по събиране на доказателства е включвало и изследване с полиграф, проведено в Института по психология към МВР. В тази връзка, в цитираното съдебно решение висшите магистрати посочват следното: *„Изследванията с полиграф не са предвидени, нито в АПК, нито в ЗДСл, като способ за установяване наличието или липса на вина на държавните служители. Полиграфското изследване не представлява доказателствено средство дори в наказателния процес, а още по-малко в административните и трудовите правоотношения.“* Посоченото решение на V-

то отделение на ВАС е потвърдено от 5-членен състав на ВАС с решение № 17287/29.12.2011 г. по адм. дело № 11235/2011 г. по описа на ВАС за 2011 г. В него 5-членният състав на ВАС е изложил следното: *„Независимо от последното, дори и да се приеме, че такъв документ (бел. справка от МВР, представляваща полиграфско изследване) съществува и той има съдържанието, което е посочено в заповедта за уволнение, то той не може да има материална доказателствена сила за удостоверените в него факти и обстоятелства, доколкото същите са получени чрез полиграфско изследване, а последното не е предвидено като допустимо доказателствено средство по действащото административно и гражданско процесуално право. В тази връзка настоящият състав споделя изложените съображения и направените изводи в обжалваното първоинстанционно решение. Обосноваването на дисциплинарни нарушения с недопустими доказателствени средства е равнозначно на недоказаност на същите.“*

С оглед на гореизложеното и с цел недопускане на противоречия с действащото българско законодателство, считаме за необходимо да бъде преосмислено използването на полиграфското изследване като доказателствено средство при проверките за почтеност, чието непреминаване, както е посочено в законопроекта, е основание за прекратяване на съответното служебно или трудово правоотношение.

КОНКРЕТНИ БЕЛЕЖКИ ПО ЗАКОНОПРОЕКТА:

1. По отношение на чл. 4, т. 1 от проекта:

Разпоредбата на чл. 4 от проекта регламентира принципите, които следва да се спазват от страна на служителите на Бюрото при осъществяване на правомощията им по закон, а именно – действията, регламентирани в чл. 18 от проектозакона, чиято цел е предотвратяване на корупционно поведение по отношение на лицата, заемащи висши публични длъжности. В чл. 4, т. 1 от проекта като принцип, от който служителите в Бюрото следва да се ръководят, е посочен принципът на „повишената отговорност на лицата, заемащи висши публични длъжности“. Без да се навлиза в детайли относно същността на понятието „повишена отговорност“ (неминуемо свързано с въпроса дали има „понижена отговорност“), възниква по-сериозният въпрос как точно дейност, извършвана от служителите на Бюрото, която е насочена към лицата, заемащи висши публични длъжности, ще следва да се осъществява на принципа на „повишена отговорност на лицата, заемащи тези публични длъжности“.

Усещането за отговорност е съзнателна и вътрешно присъща на самите лица дейност, която е свързана с осъзнаване на преките и непреки последици от техните действия, и затова, ако стремежът на законодателя е да се повиши осъзнатостта на тези лица, то би следвало да вмени описаните логически процеси като принцип на работа на лицата, заемащи публични длъжности, а не на трети лица – служители в Бюрото.

Предложение:

Да бъде преосмислена редакцията на залегналия в чл. 4, т. 1 от проекта принцип на „повишена отговорност на лицата, заемащи тези публични длъжности“.

2. По отношение на чл. 5 от проекта

2.1. По отношение на чл. 5, ал. 1, т. 5 от проекта:

Разпоредбата регламентира като задължени по закон лица членовете на Европейската комисия от Република България и българските граждани, заемащи **висши длъжности** в органите на Европейския съюз, избрани или назначени с решение или по предложение на български държавен орган. Считаме, че е необходимо или уточняване на понятието „висши длъжности“ в допълнителните разпоредби на закона, или изразът да бъде само „длъжности“, какъвто е подходът при чл. 2, ал. 1, т. 33 Закона за публичност на имуществото на лицата, заемащи висши държавни длъжности. Горното е обосновано от гледна точка преодоляване на неяснотата в разглежданата разпоредба.

2.2. По отношение чл. 5, ал. 1, т. 13, т. 16, т. 17 от проекта:

Анализът на цитираните разпоредби установи, че т. 13 е с по-общ характер и принципно посочва кръга на задължените по закона лица като ръководителите, съответно членове на държавни агенции, държавни комисии изпълнителните агенции и други колективни или еднолични органи на изпълнителната власт. Същевременно, подходът, който е използван при определяне на кръга от задължените лица в т. 16 (митници – директор, заместник – директор, директор на дирекция в ЦУ, началници на митници и техните заместници, началници на митнически бюра и митнически пунктове), в т. 17 (НАП - изпълнителният директор, заместник изпълнителните директори и главният секретар на НАП, директори на дирекции в ЦУ и директорите на ТД на НАП) е различен, т.е. вносителят достига в някои случаи до ниво „директор дирекция“, а в други – не (нито относно БНБ, нито относно НОИ, нито относно НЗОК). Считаме, че подходът при регламентирането на кръга от задължените лице следва да е последователен и единен.

Друг е въпросът, че например началниците на митническите бюра и митническите пунктове, по смисъла на чл. 5, ал. 1, т. 17 не могат да се окачествят, като „лица, заемащи висши публични длъжности“, каквито са останалите лица, посочени в т. 17. Очевиден е стремежът на законодателя да обхване лицата, които работят в най-рисковите за корупция сектори, но това не трябва да става чрез изкуствено разширяване на приложното поле на понятия като „лица, заемащи висши публични длъжности“, а по друг подходящ начин.

Прави впечатление сериозният дисбаланс между категориите задължени лица в отделните ведомства. Например, задължени лица от Агенцията за приватизация и следприватизационен контрол са само членовете на изпълнителния съвет и на надзорния съвет, а задължени лица от Агенция „Митници“ са директорът, заместник-директорите, главния

секретар, директорите на дирекции в ЦМУ, началниците на митници и техните заместници, началниците на митническите бюра и митническите пунктове.

Отделно от горното, разпоредбата на т. 13 използва израза „другите еднолични или колективни органи, създадени със закон или с постановление на Министерския съвет, и техните заместници“, без да визира ръководителите (председател, директор) и членовете на колективния орган, които не са заместници на председателя. Например Комисията за финансов надзор е независим държавен орган, създаден по силата на Закона за Комисията за финансов надзор, която се състои от председател, трима заместник – председатели на управления (които макар да са именувани „заместник“-председатели имат строго определени самостоятелни ресорни правомощия, което не може да ги окачестви като заместници на председателя) и член на комисията (който също не е заместник на председателя). По аналогичен начин стои въпросът и за Комисията за защита на личните данни (независим държавен орган, Комисията се състои от председател и четирима членове). Считаме, че разпоредбата в тази ѝ част се нуждае от корекция.

Констатиран е различен подход при категоризирането на задължените по законопроекта лица, който създава предпоставки за нееднозначно третиране на лица, заемащи сходни висши публични длъжности.

2.3. По отношение на чл. 5, ал. 1, т. 38, т. 39, т. 40 и т. 41 от проекта:

Визираните разпоредби визират като задължени по закона лица длъжностни лица от състава на самостоятелни юридически лица – БАН, държавните висши училища, лечебните заведения, държавните предприятия по Закона за горите, държавно предприятие „Български спортен тотализатор“. Въпреки, че тези юридически лица се финансират с публични средства, те са самостоятелни правни субекти и е необосновано да се приеме, че лицата, които имат ръководни функции спрямо тях, са лица, заемащи висши публични длъжности. Неприемливо е тези лица да се явяват задължени по този закон, тъй като, от една страна, не заемат публични длъжности, а от друга – в закона не са посочени като задължени ръководителите на всички юридически лица, които се финансират с публични средства.

Предложения:

1. Да бъдат конкретизирани „висшите длъжности“ в чл. 5, ал. 1, т. 5 от закона.

2. Да бъде уеднаквен подходът при регламентирането на кръга от задължените по чл. 5, ал. 1 от проекта лица, така че същият да е последователен и единен.

3. Да бъде преосмислено включването на лицата по чл. 5, ал. 1, т. 38, т. 39, т. 40 и т. 41 от проекта в кръга на задължените по закона лица.

3. По отношение на чл. 7 от проекта

Разпоредбата на чл. 7 регламентира основните положения, относими към структурата на Бюрото, като колективен орган, който осъществява предвидените в закона правомощия, свързани с предотвратяването на корупцията при лицата, заемащи висши публични длъжности, съответно свързани с отнемането на незаконно придобито от тях имущество. Анализът на чл. 7, във вр. с чл. 18 и чл. 20 от проекта установи, че в закона изчерпателно и детайлно са посочени правомощията на Бюрото като административен орган и на Директора, но липсва уредба на правомощията на заместник – директорите. От една страна, законът предвижда значителен брой заместник-директори (четирима), но от друга, посочва единствено, че *„директорът може да определи отделни дейности на Бюрото да бъдат координирани от заместник-директорите“* (чл. 7, ал. 3). Това на практика поставя въпроса относно функционалната компетентност на всеки от четиримата заместник – директори и техните ресорни правомощия, тъй като *„координирането“* на отделни действия, извършено при това по преценка на директора (*„може да определи“*), не представлява законово възлагане на правомощия на заместник-директорите и не дава отговор на въпроса какви действия ще извършва всеки един от четиримата заместник – директори на Бюрото. Считаме, че уреждането на тази материя на законово, а не на подзаконово (в Правилника на Бюрото) ниво е по-удачният подход, тъй като ще бъде отстранена неяснотата относно правомощията и ресорите на всеки един от четиримата заместник-директори, което, от своя страна, ще обоснове и необходимостта да бъдат точно този брой.

Предложение:

На съответното систематично място в закона (Глава Втора, раздел II) да бъде регламентирана функционалната компетентност и ресорните правомощия на всеки един от четиримата заместник – директори, за да бъде преодоляна празнотата в закона по този въпрос и да бъде обоснована необходимостта от наличието на четирима заместник-директори на Бюрото.

4. По отношение на чл. 8 от проекта

4.1. По отношение на чл. 8, ал. 1 и ал. 2, във вр. с чл. 9, ал. 3 от проекта:

Като се има предвид, че разпоредбата на чл. 9, ал. 3 от проекта изисква доказване на *„добра професионална репутация“* на кандидатите, е необходимо в материалноправните изисквания за заемането на разглежданата длъжност (чл. 8, ал. 1 и ал. 2) да бъде предвидено изискването за наличие на добра професионална репутация.

4.2. По отношение на чл. 8, ал. 3 от проекта

Разпоредбата касае извършването на проверка на почтеност на директора и заместник – директорите на Бюрото (*„Проверката за почтеност задължително включва деклариране и проверка на обстоятелствата, които се*

декларират по реда на този закон. При извършване на проверката може да се използва съдействието на други държавни органи“).

С оглед обстоятелството, че законът на няколко места предвижда извършването на проверки за почтеност като своеобразен инструмент за установяване интегритета, почтеното и правомерно изпълнение на възложените със закон правомощия, определя в допълнителните разпоредби същността на „проверката за почтеност“ като понятие и предвижда, че „проверките за почтеност се осъществяват по правила, приети от Бюрото, които се публикуват на неговата интернет страница“ (чл. 16, ал. 7), възникват няколко основни въпроса.

На първо място е неясно кое обосновава различния обхват на проверката за почтеност на ръководния състав на Бюрото и неговите служители – чл. 8, ал. 3 от закона посочва, че проверките за почтеност на ръководния състав на Бюрото задължително включват деклариране и проверка на обстоятелствата, които се декларират по реда на закона, докато по отношение на служителите на Бюрото е предвидено проверките да включват както деклариране и проверка на обстоятелствата, предвидени в закона, така и изследване с полиграф (вж. чл. 16, ал. 6 от проекта). В случай, че идеята на вносителя е всички длъжностни лица в Бюрото (и служителите, и ръководният състав) да преминават през проверка за почтеност, включваща изследване с полиграф, е необходимо това да е недвусмислено регламентирано в закона.

На второ място, предвид посоченото в чл. 16, ал. 7, че проверките за почтеност се осъществяват по правила, приети от Бюрото, както и с оглед систематичното място на разпоредбата (в чл. 16), може да бъде направено заключението, че Правилата за проверките за почтеност ще регламентират реда и начина на извършването им само по отношение на служителите на Бюрото, но не и по отношение на ръководството му. В случай, че идеята на вносителя е именно такава, следва да бъде преценено по какви правила ще бъде извършвана проверката за почтеност на кандидатите за Директор и заместник – директори на Бюрото, кой орган и в какви срокове следва да приеме тези правила, предвид обстоятелството, че успешното преминаване на проверките за почтеност е част от фактическия състав по конституирането на ръководния състав на Бюрото (чл. 8, ал. 1 и ал. 2). Горното е обосновано от гледна точка спазването на принципа на последователност, който ще гарантира, че по отношение на всички длъжностни лица в Бюрото се прилагат еднакви и единни правила за извършване на проверките за почтеност.

4.3. По отношение на чл. 8, ал. 4 от проекта:

Анализът на разпоредбата на чл. 8, ал. 4, т. 1 поставя въпроса кое обуславя забраната да обхваща само умишлените престъпления, но не и непредпазливите, както и само тези от общ характер, но не и престъпленията от частен характер (каквито са например обидата и клеветата). Необходимо е забраната по т. 1 да бъде преосмислена с оглед обстоятелството, че настоящата ѝ редакция допуска за кандидат за

директор/заместник - директор на Бюрото да бъде номинирано лице, което е осъждано многократно за клевета, например. Считаме горното за недопустимо, с оглед завишените изисквания по отношение както на личността, така и на професионализма на кандидатите.

4.4. По отношение на чл. 8, ал. 5 от проекта:

Разпоредбата предвижда забрана за директора и заместник – директорите да заемат друга платена длъжност или да извършват друга платена дейност освен научна или преподавателска дейност, както и да получават приходи от интелектуална собственост.

Считаме че разпоредбата е неясна в частта ѝ относно приходите от интелектуална собственост. Настоящата редакция на текста поставя под съмнение това дали приходите от интелектуална собственост са позволени или са изрично забранени от закона. С цел предотвратяване на превратно тълкуване на закона, произтичащо от неясни правни норми, смятаме, че разпоредбата следва да бъде редактирана по начин, който недвусмислено указва, че получаването на приходи от интелектуална собственост е позволен от закона източник на приходи за директора и заместник – директорите на Бюрото.

Предложения:

1. В чл. 8, ал. 1 и ал. 2 да бъде предвидено изискване за наличие на добра професионална репутация, с оглед припокриване с изискването по чл. 9, ал. 3 от закона.

2.1. Да бъде преосмислен и уеднаквен обхватът на проверките за почтеност, предвидени за ръководния състав на Бюрото и за неговите служители, от гледна точка на използването на полиграф;

2.2. Да бъде преосмислен и регламентиран подходът по отношение на Правилата за проверките за почтеност, приложими спрямо ръководния състав на Бюрото - кой орган и в какви срокове ще приеме тези правила, с оглед обстоятелството, че успешното преминаване на проверките за почтеност е част от фактическия състав по конституирането на ръководния състав на Бюрото.

3. Да бъде преосмислена забраната по чл. 8, ал. 4, т. 1 в насока към разширяването ѝ с непредпазливи престъпления и такива от частен характер, за да се гарантира, че за ръководители на Бюрото са избирани лица с безупречни личностни качества, което е една от предпоставките за безпрекословно спазване на закона при изпълнение на служебните им задължения.

4. Разпоредбата на чл. 8, ал. 5 да бъде редактирана по начин, който недвусмислено да указва, че приходите от интелектуална собственост са допустим от закона източник на доход за директора, съответно заместник – директора на Бюрото.

5. По отношение на чл. 9 от проекта:

5.1. Анализът на цитираната разпоредба установи, че е необходимо да се посочи срок, в който на интернет страницата на Народното събрание следва бъдат публикувани „внесените предложения, заедно с приложенияте към тях документи“ (ал. 4), „декларациите и представените концепции“ (ал. 5), „становищата и въпросите“ (ал. 6). Горното е своеобразна гаранция за прозрачност на процедурата. (бел. в Закона за съдебната власт - чл. 44-45, този срок е три работни дни).

5.2. В чл. 9, ал. 6 е посочено, че „в 14-дневен срок от публикуване на документите по ал. 5 юридически лица с нестопанска цел, регистрирани за осъществяване на общественополезна дейност, висши училища, научни и професионални организации могат да предоставят своите становища относно кандидатите, както и да отправят въпроси, които да бъдат зададени по време на публичното изслушване“. Основният въпрос, който възниква от предложението текст на разпоредбата, е относно целта, която се преследва с регламентирането на посочените адресати на разпоредбата (юридически лица с нестопанска цел, регистрирани за осъществяване на общественополезна дейност, висши училища, научни и професионални организации). Намираме резон цитираните лица да дават становища, респективно да задават въпроси при избора на членове на Висшия съдебен съвет (ВСС), съответно на главен инспектор към Инспектората на ВСС (откъдето е заимствана процедурата), но възниква неяснота относно очертаването на именно този кръг лица, като такива, които ще могат да задават въпроси към кандидатите за директор, респективно заместник – директор на Бюро. Отделно от това, в мотивите към изменителния закон на Закона за съдебната власт относно целта за въвеждането на точно такава процедура е посочено следното: „...да се предвиди и постигне по-демократичен от съществуващия модел за номиниране и избор на членове на ВСС при условията на максимална публичност, прозрачност, състезателност и ефективност на изборната процедура. Моделът има за основа принципа на пряката демокрация, която е гаранция, от една страна, за максималното отчитане на електоралните настроения, и, от друга - за издигане на сериозни кандидатури, съответстващи на правомощията и ролята на ВСС за подобряване на административния капацитет и повишаване на общественото доверие в съдебната власт. В същото време предложената процедура се явява съществена гаранция и за избиране на компетентни и мотивирани магистрати, авторитетни и публично известни, способни да изпълняват качествено и отговорно значителните по обем и степен на сложност правомощия, които Конституцията и Законът за съдебната власт са предвидили за членовете на ВСС.“ Цитираното действително е относимо до членовете на ВСС, респективно до главните инспектори към Инспектората, но дали същите лица (юридически лица с нестопанска цел, регистрирани за осъществяване на общественополезна дейност, висши училища, научни и професионални организации) следва да са адресати на възможността за поставяне на въпроси към кандидатите за ръководители на Бюрото, е спорно. Считаме за наложително да се преосмисли кръгът от лица, които могат да изразяват становище по кандидатурите и да задават въпроси към кандидатите, с цел действително постигане на принципите на публичност, прозрачност, състезателност и ефективност.

Предложения:

1. Да се предвиди срок, в който на интернет страницата на Народното събрание следва бъдат публикувани „внесените предложения, заедно с приложенията към тях документи“ (чл. 9, ал. 4), „декларациите и представените концепции“ (чл. 9, ал. 5), „становищата и въпросите“ (чл. 9, ал. 6), с цел гарантиране прозрачност на процедурата.

2. Да се преосмисли кръгът от лицата по чл. 9, ал. 6, които могат да изразяват становище по кандидатурите за ръководители на Бюрото и да задават въпроси към кандидатите, с цел действително постигане на принципите на публичност, прозрачност, състезателност и ефективност.

6. По отношение на чл. 13 от проекта

6.1. По отношение на чл. 13, ал. 2, т. 2 от проекта:

Правната норма предвижда мандатът на ръководителите на Бюрото да бъде предсрочно прекратяван при „невъзможност за изпълнение на задълженията повече от 6 месеца“.

С оглед обстоятелството, че горното е въздигнато като основание за предсрочно прекратяване на мандата, считаме за необходимо да бъде направено уточнение относно „невъзможността“, а именно – като основание за предсрочно прекратяване на мандата да служи единствено „трайната фактическа невъзможност“ за изпълнение на задълженията по закона. Считаме за необходимо разпоредбата да отчете и това, че се отнася до „служебни задължения“.

6.2. По отношение на чл. 13, ал. 2, т. 5 от проекта:

Считаме за необходимо и обосновано, след като извършването на тежко нарушение или системно неизпълнение на служебните функции са въздигнати като основание за предсрочно прекратяване на пълномощията на директора, респективно на заместник – директорите на Бюрото, в закона да бъдат дефинирани понятията „тежко нарушение“ и „системно неизпълнение“. Горното е необходимо с оглед недопускане на каквото и да било тълкуване при характеризирането на действията като „тежко нарушение“ или „системно неизпълнение“, предвид сериозността на разписаните в закона последици.

6.3. По отношение на чл. 13, ал. 7 от проекта:

Предвид обстоятелството, че цитираната разпоредба третира придобития стаж на ръководна длъжност в Бюрото и приравняването му за стаж по чл. 164, ал. 1 – 7 от Закона за съдебната власт, считаме, че е допусната грешка и изразът „член на комисията“ следва да се замени с „член на Бюрото“ или с „директор или заместник – директор“.

Предложения:

1. Разпоредбата на чл. 13, ал. 2, т. 2 да придобие следната редакция „2. при трайна фактическа невъзможност да изпълняват служебните си задължения повече от 6 месеца;“

2. В допълнителните разпоредби на закона да бъдат дефинирани понятията „тежко нарушение“ и „системно неизпълнение“.

3. В чл. 13, ал. 7 от проекта изразът „член на комисията“ следва да се замени с „член на Бюрото“ или с „директор или заместник – директор“.

7. По отношение на чл. 14, ал. 4 от проекта

Цитираната разпоредба предвижда, че след изтичане на мандата директорът и заместник-директорите на Бюрото получават обезщетение в размер на десет брутни месечни възнаграждения.

Анализът на нормата установи, че получаването на обезщетението в предвидения размер не е обвързано с отчитането на високи резултати към обществото при изпълнение на специфичните функции като директор или заместник – директор на Бюрото (брой разкрити корупционни прояви сред лица, заемащи висши държавни длъжности, или установени съществени несъответствия сред задължените по закона лица и т.н), не е обвързано с никакви други значими резултати за обществото под формата на промяна, дори и малка, на обществената нагласа по отношение на проявите на корупция в резултат на ръководенето на дейността на Бюрото, не е обвързано с получаването на положителна оценка от партньорската организация или сходната организация с международен опит по реда на чл. 26 от проектозакона. Получаването на цитираното обезщетение е обвързано единствено с „изтичането на мандата“. Получаването на обезщетението не е поставено под каквото и да е условие, свързано с личността на ръководителите и техните действия. Би било парадоксално например директор или заместник – директор да са привлечени като обвиняеми за умишлено престъпление от общ характер (без да е налице влязла в сила присъда, което би представлявало основание за законосъобразно прекратяване на правомощията), но по същото време да изтече мандатът им и по силата на цитираната разпоредба да получат задължително обезщетение. Подобна условност е предвидена в чл. 225, ал. 3 от Закона за съдебната власт („В случаите, когато съдия, прокурор или следовател е привлечен като обвиняем за извършване на умишлено престъпление или по отношение на него е образувано дисциплинарно производство, обезщетението не се изплаща до приключване на наказателното или дисциплинарното производство.“). Считаме за удачно и справедливо разпоредбата да претърпи изменение, адекватно на изложеното до тук.

Предложение:

Разпоредбата на чл. 14, ал. 4 от законопроекта да бъде преосмислена, като бъдат определени условия и/или изисквания за получаването на обезщетението.

8. По отношение на чл. 16 от проекта

8.1. По отношение на чл. 16, ал. 3 от проекта:

Разпоредбата посочва, че „повече от половината от назначените за инспектори трябва да имат висше икономическо или юридическо образование“. Основателен в случая е въпросът какво образование биха могли да имат другата половина от инспекторите в Бюрото, като служители, които по силата на закона ще следва да установяват конфликт на интереси на лица, заемащи висши публични длъжности. Считаме за необходимо съотношението, посочено в ал. 3, относно лицата с висше юридическо или икономическо образование, да бъде повишено, с цел осигуряване на качествено изпълнение на възложените със закона правомощия на инспекторите.

8.2. По отношение на чл. 16, ал. 7 от проекта:

Разпоредбата предвижда, че проверките за почтеност се осъществяват по правила, приети от Бюрото, които се публикуват на неговата интернет страница. В § 7, ал. 3, изр. 2 от ПЗР на проекта е посочено, че в тримесечен срок от преназначаването служителите (на Бюрото) преминават проверка за почтеност, като непреминаването на проверка за почтеност е основание за освобождаване от длъжността. Същевременно обаче, в ПЗР не е регламентиран срок, в който следва да бъдат приети Правилата за проверките за почтеност по чл. 16, ал. 7 от закона.

8.3. По отношение на чл. 16, ал. 8:

Разпоредбата посочва, че „непреминаването на проверка за почтеност е основание за освобождаване от длъжността“. Същевременно ПЗР на закона не предвиждат изменения в Закона за държавния служител и в Кодекса на труда, които да предвидят като задължително основание за едностранно прекратяване на договорите на държавните служители, респективно на служителите по трудово правоотношение, посоченото обстоятелство (цитираните два закона регламентират изрично и изчерпателно случаите, при настъпването на които трудовото, съответно служебното правоотношение може да бъде едностранно прекратено от работодателя). С оглед на това, считаме за необходимо с ПЗР да бъдат предвидени съответните изменения в цитираните два нормативни акта.

Отделно от горното е неясно какъв смисъл е вложен в израза „непреминаване“ (чл. 16, ал. 8 и § 7, ал. 3, изр. 2 от ПЗР на закона). Считаме за необходимо разпоредбата да бъде пояснена, или допълнена, предвид обстоятелството, че настъпването на този факт е обвързано със сериозни правни последици, а именно – прекратяване на служебно или трудово правоотношение. Не на последно място, считаме за уместно да бъде дефиниран терминът „непреминаване на проверка за почтеност“.

Предложения:

1. Съотношението, посочено в чл. 16, ал. 3 от проекта, относно инспекторите с висше юридическо или икономическо образование, да бъде повишено, с цел осигуряване на качествено изпълнение на възложените със закона правомощия на инспекторите.

2. В ПЗР да бъде предвиден срок, в който да бъдат приети Правилата за проверките за почтеност по чл. 16, ал. 7 от закона.

3.1. В ПЗР на закона да бъдат предвидени съответни изменения в Кодекса на труда и в Закона за държавния служител, с които като задължително основание за прекратяването на трудово, респективно служебно правоотношение да бъде предвидено и „непреминаването на проверка за почтеност“.

3.2. Да бъде изяснено понятието „непреминаване на проверка за почтеност“.

9. По отношение на чл. 21, ал. 3 от проекта

Разпоредбата предвижда, че определянето на инспекторите - докладчици (по всяко производство за проверка на имущественото състояние и за установяване на конфликт на интереси) се извършва на случаен принцип. Лаконичността на разпоредбата поставя няколко съществени въпроса, а именно - как се осигурява „случайността“ при избора, как се гарантира този принцип, кой е отговорен за спазването на случайното определяне на инспекторите - докладчици и най-вече кой и по какъв начин определя докладчиците - директорът или заместник - директорите?

Считаме, че с оглед предотвратяване на каквато и да било възможност или риск от неправомерни действия при определянето на инспекторите - докладчици, което би поставило под съмнение както действията на Бюрото при определянето им за докладчици, така и заключенията на инспекторите, е необходимо или посоченият „случаен принцип“ за определяне на докладчиците да се извършва електронно, или разпоредбата да бъде допълнена с посочване, че „случайният принцип“ следва да гарантира безпристрастност при избора на докладчиците.

Предложение:

Разпоредбата на чл. 21, ал. 3 да бъде преосмислена, като в случай, че определянето на докладчиците се извършва от ръководител на Бюрото, това изрично да бъде регламентирано в закона, като бъде посочено и лицето, което контролира спазването на принципа за случайното определяне на инспекторите - докладчици; в случай, че принципът на случайното определяне на докладчици се извършва електронно или автоматично, това също изрично да бъде регламентирано в закона, за да бъде осигурено спазването на принципа на безпристрастност при определянето на инспекторите - докладчици.

10. По отношение на чл. 24, ал. 1 от проекта:

Цитираната разпоредба предвижда, че „лице, което е поканено за изслушване или за предоставяне на информация, не може да откаже да се яви пред Бюрото, съответно да предостави исканата информация“. Предвиденото в разпоредбата задължение по никакъв начин не гарантира правото на защита на лицата, които са обект на проверка. По този начин се

нарушават основни техни права, установени и гарантирани от Конституцията и законите на страната, което е недопустимо.

Дори в наказателното производство се допуска лицето, срещу което е повдигнато обвинение да откаже да дава обяснения, за да не се самоинкриминира; признато е и правото на свидетеля да откаже да дава показания, които биха уличили в престъпление него или негови близки. Тези правила намират съответно приложение и в административно-наказателното производство по силата на ограничителното препращане, уредено в чл. 84 ЗАНН. Не е логично закон, който регламентира административни правоотношения, да не дава възможност на проверяваните лица да упражнят правото си на защита.

Предложение:

Да бъде преосмислена разпоредбата на чл. 24, ал. 1 от проекта по начин, който да гарантира правото на защита на съответното лице.

11. По отношение на чл. 26 от проекта

Разпоредбата предвижда дейността на Бюрото да бъде периодично подлагана на независима външна оценка от партньорски организации със сходна дейност или от организации, имащи международен опит в извършването на подобни оценки, като разходите за оценката са за сметка на Бюрото. В закона обаче липсва регламентацията относно приложимия ред за извършване на възлагането на тази външна оценка и реда за избор на съответната партньорска организация със сходна дейност или организация с международен опит в извършването на подобни оценки. В закона не е дефинирано и понятието „партньорски организации със сходна дейност“.

Предложение:

Да бъде уреден редът за извършването на избор на организациите по чл. 26 от закона, както и редът за възлагане извършването на външната оценка.

12. По отношение на чл. 27 от проекта:

12.1. По отношение на чл. 27, ал. 1 от проекта:

Считаме, че разпоредбата на чл. 27, ал. 1 от проекта следва да бъде допълнена с израза „е част от държавния бюджет“, за да бъде преодоляно всяко съмнение по въпроса. По този начин редакцията на текста би била: „(3) Бюджетът на Националното бюро е част от държавния бюджет и се съставя, изпълнява и отчита по реда на Закона за публичните финанси“.

12.2. По отношение на чл. 27, ал. 2 от проекта:

Разпоредбата визира източниците на приходи по бюджета на Бюрото. В нея не са предвидени като източник събраните суми по влезли в сила наказателни постановления, издадени от Директора на Бюрото. Считаме, че чл. 27, ал. 2 от проекта следва да бъде изрично допълнен и с този вид източник на приход за Бюрото, тъй като изброяването е изчерпателно, а

посоченото в т. 4 („други източници на дейности, разрешени със закон“) не реферира към приходите от влезли в сила наказателни постановления, издадени от Директора на Бюрото.

Предложения:

1. Разпоредбата на чл. 27, ал. 1 от проекта да бъде допълнена с изрази „е част от държавния бюджет“.

2. В кръга на изчерпателно изброените източници ни приходи за Бюрото по чл. 27, ал. 2 да бъдат включени събраните суми от влезли в сила наказателни постановления, издадени от Директора на Бюрото.

13. По отношение на чл. 36 от проекта:

13.1. По отношение на чл. 36, ал. 6 от проекта:

Разпоредбата борави с понятието „качества по чл. 5, ал. 1“, докато изброените позиции са длъжности, а не качества. Предлагаме редакция на текста в насока „... лицето заема повече от една длъжност по чл. 5, ал. 1“

13.2. По отношение на чл. 36, ал. 7 от проекта:

Анализът на цитираната разпоредба установи, че същата е неясна и се нуждае от прецизиране. В тази връзка, предлагаме нова редакция на текста на разпоредбата, а именно: „Лицата по чл. 5, ал. 1 не подават декларации за обстоятелства, свързани с имущество и интереси, по реда на този закон, когато такива се изискват по реда на други закони във връзка със заеманата от тях длъжност“.

Предложения:

1. Да бъде редактиран текстът на чл. 36, ал. 6 от проекта, като изразът „притежава повече качества по чл. 5, ал. 1“ бъде заменен с изразът „заема повече от една длъжност по чл. 5, ал. 1“.

2. Да бъде редактиран текстът на чл. 36, ал. 7 от проекта, като предлагаме следния вариант на нормата, а именно - „Лицата по чл. 5, ал. 1 не подават декларации за обстоятелства, свързани с имущество и интереси, по реда на този закон, когато такива се изискват по реда на други закони във връзка със заеманата от тях длъжност“.

14. По отношение на чл. 38 от проекта

14.1. По отношение на чл. 38, ал. 1, т. 4:

Разпоредбата определя обхвата на подлежащото на деклариране от страна на задължените лица имущество под формата на „вложения в инвестиционни и пенсионни фондове и еквивалентни форми на спестявания и инвестиции, ако общата им стойност надвишава 10 000 лв.“

Считаме за необходимо да бъде дефинирано понятието „инвестиционни фондове“, тъй като е неясно дали законът има предвид вложения в колективни инвестиционни схеми и/или предприятия за колективно

инвестиране по Закона за дейността на колективните инвестиционни схеми и на други предприятия за колективно инвестиране, или не. Неясно е и какво следва да се разбира под „еквивалентна форма на спестяване и инвестиция“, дали еквивалентна на инвестиционни и пенсионни фондове или не, и ако законът предвиди само колективните инвестиционни схеми, като вид инвестиционен фонд, то тогава вложението в алтернативен инвестиционен фонд не би следвало да бъде декларирано, защото то е предприятие за колективно инвестиране, но не и колективна инвестиционна схема. Въз основа на горното считаме, че или трябва да се дефинира прецизно понятието „еквивалентни форми на спестявания и инвестиции“, или да се замени с израза „други форми на спестявания и инвестиции“.

Друг съществен момент е използваният термин „вложения“. Вложението представлява инвестираните в даден актив парични средства. С оглед обстоятелството, че декларациите следва да отразяват имущественото състояние на лицата към края на предходната година в по-общия случай (по отношение на останалите – в едномесечен срок от възникването на основанието чл. 26, ал. 1), а вложението би могло да е направено в много по-ранен момент, е важно да се отчете, че декларирането на това вложение на практика не носи адекватна информация за него. Отразяваната в декларацията информация относно вложението представлява оценката му края на отчетния период. Следва да се има предвид, че оценяването на инвестициите в дялове на колективни инвестиционни схеми например е обвързано с ежедневно изчисляваната стойност на обратно изкупуване, поради изключителната променливост на емисионните стойности на тези дялове. Тъй като оценката на този вид финансови инструменти варира всеки ден, тя на практика не е показателна за нищо, тъй като е рискована инвестиция, която съществено се различава от депозита например. С оглед на това е спорно как подобна оценка, която един ден може да е висока, но на следващия да се е сринала, би могла да е индикатор за богатство.

14.2. По отношение на чл. 38, ал. 1, т. 5:

Считаме за необходимо разпоредбата да бъде изменена, като бъде отчетено, че използваният в закона израз „ценни книжа“ е необходимо да се възприема в смисъла, даден в § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на Закона за пазарите на финансови инструменти. Отделно от горното, разпоредбата следва да бъде допълнена и с израза „дялове от предприятия за колективно инвестиране“

14.3. По отношение на чл. 38, ал. 1, т. 8 от проекта:

Разпоредбата следва да е аналогична на т. 2 и да предвижда деклариране на „чуждо недвижимо имущество и чужди моторни сухопътни, водни и въздухоплавателни превозни средства на стойност над 10 000 лв., които лицето и/или неговия съпруг, и/или лицето, с което то се намира във фактическо съпружеско съжителство, трайно ползва, независимо от основанията за това и от условията на ползване“.

14.4. По отношение на чл. 38, ал. 1, т. 9 от проекта:

Считаме, че разпоредбата следва да бъде изменена по следния начин: „9. дадени обезпечения и направени разходи от тях или в тяхна полза и с тяхно съгласие и/или от, в полза и със съгласие на техните съпрузи и ненавършилите пълнолетие деца и/или лица, с които се намират във фактическо съжителство, когато те не са платени със собствени средства, с публични средства или със средства на институцията, в която заемат длъжността, за:”

14.5. По отношение на чл. 38, ал. 4 и ал. 5:

Използваният в закона израз е „декларация (деклариране) на имущество и интереси“, вместо деклариране на имущество и доходи. С оглед на това е необходимо изразът „имуществото и доходите“, използван в ал. 4 и ал. 5 на чл. 38, да бъде заменен с „имущество и интереси“, с цел постигане на систематичност и последователност при изготвянето на нормативния акт.

14.6. По отношение на чл. 38, ал. 5:

Считаме за необходимо законът да даде легално определение на използвания термин „фактическа раздяла“, тъй като настъпването или наличието на това състояние е основание за изключение от задължението за деклариране на имуществото и интересите по ал. 4.

14.7. В настоящата редакция на закона е отпаднало задължението за деклариране на трудови доходи, получени през предходната календарна година, каквото е било включено във варианта на законопроект, предоставен за обществени консултации през 2015 г. (чл. 25, ал. 1, т. 7 от предходния проект на закона). Считаме, че това обстоятелство следва да бъде включено в кръга на декларираните от страна на лицата, заемащи висши публични длъжности, данни, тъй като по този начин ще се обхванат най-широк кръг източници на приходи.

Предложения:

1. Да бъдат дефинирани понятията „инвестиционен фонд“ и „еквивалентна форма на спестяване и инвестиция“, употребени в чл. 38, ал. 1, т. 4 и да бъде преосмислен терминът „вложение“.

2.1. В чл. 38, ал. 1, т. 5 да бъде посочено, че използваният израз „ценни книжа“ е по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на Закона за пазарите на финансови инструменти.

2.2. Чл. 38, ал. 1, т. 5 да бъде допълнена и с изрази „дялове от предприятия за колективно инвестиране“.

3. Разпоредбата на чл. 38, ал. 1, т. 8 да бъде изменена по следния начин: „8. чуждо недвижимо имущество и чужди моторни сухопътни, водни и въздухоплавателни превозни средства на стойност над 10 000 лв., които...”

4. Разпоредбата на **чл. 38, ал. 1, т. 9** да бъде изменена по следния начин: „9. дадени обезпечения и направени разходи от тях или в тяхна полза и с тяхно съгласие и/или от, в полза и със съгласие на техните съпрузи

и ненавършилите пълнолетие деца и/или лица, с които се намират във фактическо съжителство, когато те не са платени със собствени средства, с публични средства или със средства на институцията, в която заемат длъжността, за:”

5. В чл. 38, ал. 4 и ал. 5 изразът „имуществото и доходите” да бъде заменен с „имущество и интереси”.

6. Да бъде дефиниран терминът „фактическа раздяла”.

7. Да бъде възстановено изискването за деклариране на трудови доходи, получени през предходната календарна година.

15. По отношение на Глава Шеста „Несъвместимост и конфликт на интереси”

Анализът на разпоредбите от посочената глава установи, че те засягат основно конфликта на интереси. В закона липсва регламентацията относно органа, който установява несъвместимостта, как се развива производството по установяване на несъвместимост, как приключва, с какъв акт и какви са последиците от това.

Предложение:

В закона да бъдат направени съответните допълнения в горната насока.

16. По отношение на чл. 74, ал. 2 от проекта

Разпоредбата предвижда на лицето, срещу което е образувано производството (по установяване на конфликт на интереси), да се предоставят за запознаване всички събрани доказателства и да му се дава възможност да направи възражение в 14-дневен срок. Необходимо е да бъде уточнен моментът, от който започва да тече този 14-дневен срок.

Предложение:

Да бъде уточнен моментът, от който започва да тече 14-дневният срок по чл. 74, ал. 2. от проекта.

17. По отношение на чл. 76, ал. 2 от проекта:

Цитираната разпоредба предвижда, че решението по чл. 76, ал. 1, следва да съдържа фактическите и правните основания за постановяването му, направените от лицето възражения и мотиви в случай на неприемане, диспозитивна част, в която се установява наличието или липсата на конфликт на интереси или нарушение на чл. 70-71 и се налага глоба в размер то по чл. 80-81 и др.

Съгласно чл. 13 от ЗАНН, глобата е вид административно наказание за извършено административно нарушение. Налагането на административно наказание се извършва по реда на ЗАНН, при развилото се по реда на същия общ закон производство по установяване на административно нарушение

(Глава II от ЗАНН). Една от най-важните предпоставки за законосъобразно ангажиране на административнонаказателна отговорност е образуването на административно наказателно производство чрез съставянето на акт за установяване на административно нарушение (чл. 36, ал. 1). В конкретния случай е предвидено цитираното решение да служи не само като заместващ АУАН акт, но и да има отчасти природата на наказателно постановление, с което се определя административното наказание.

Извършено е недопустимо сместване на правни институти - в административен акт (по арг. от чл. 78, ал. 1 решението е с природа на индивидуален административен акт), се „вмъква“ и административнонаказателна част. Дерогира се общият процесуален закон, по който се развива административнонаказателното производство. Това поставя под съмнение законосъобразността на този вид решения, и най-вече на санкционната им част. Ако в резултат на производството е установен конфликт на интереси и следва се ангажира административнонаказателната отговорност, това следва да стане с отделен акт (АУАН), който да инициира отделно производство, развиващо се по реда на ЗАНН – този вариант би бил съобразен с действащото в страната законодателство.

В мотивите към законопроекта е посочено следното: *„Ново законодателно решение е с постановяването на решение за установен конфликт на интереси да се налага глоба в определен размер и едновременно с това да се постановява отнемане на облагата, придобита в резултат на конфликта на интереси. По този начин се спестява досегашният ред, при който първо се издава решение за установяване на конфликт на интереси и после, след като то влезе в сила след осъществения съдебен контрол, се издава наказателно постановление за налагане на санкции. Така се постига значителна процесуална икономия.“* Без да поставяме под съмнение необходимостта от бързина и значителна процесуална икономия, считаме за належащо законът в тази му част да претърпи сериозни изменения най-вече с оглед отстраняването на явното противоречие с действащото българско законодателство.

Предложение:

С оглед констатираното противоречие с действащото българско законодателство, считаме за необходимо законът в тази му част да претърпи значителни и съществени изменения.

18. По отношение чл. 92, ал. 4 от проекта

Цитираната разпоредба посочва, че докладът (бел. мотивиран доклад на двама инспектори по проверка на имуществено състояние) се подписва от директора на съответната дирекция и се изпраща на Бюрото за вземане на решение. Считаме, че нормата се нуждае от прецизиране в частта относно „съответната дирекция“, в случай, че се касае за териториална дирекция на Бюрото. Отделно от това е необходимо да бъде уточнена правната природа на „решението“ на Бюрото, чрез използване на препратка към съответната разпоредба, съдържаща уредба на тази правна природа.

Предложение:

Разпоредбата на чл. 92, ал. 4 от проекта да бъде прецизирана, като бъде пояснено, че касае териториална дирекция, и бъде предвидена съответната относима препратка спрямо „решението“ на Бюрото.

19. По отношение на чл. 93 от проекта

19.1. по отношение на чл. 93, ал. 1 от проекта:

В цитираната разпоредба е сгрешена препратката към § 1 от ДР на закона. В Настоящата редакция посочва § 1, т. 2 от ДР, а коректната препратка е към т. 3 от ДР на закона, където е посочен прагът от 120 000 лв.

19.2. Разпоредбата не предвижда приложим ред и действия, които следва да се предприемат в случай, че в резултат на проверката по Глава седма бъде установено несъответствие на имущество над прага по § 1, т. 3 от ДР на закона. Считаме, че от гледна точка на изчерпателност, последователност и яснота е удачно в закона изрично да бъде регламентирано, че в при констатирано несъответствие в резултат на проверката по реда на Глава седма над прага по § 1, т. 3 от ДР на закона, се пристъпва към съответните производства по Глава Осма от закона.

Предложения:

1. В чл. 93, ал. 1 да бъде коригирана препратката; коректната препратка е към „§ 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на закона“.

2. В чл. 93 от закона изрично да бъде регламентирано, че в при констатирано несъответствие в резултат на проверката по реда на Глава седма над прага по § 1, т. 3 от ДР на закона, се пристъпва към съответните производства по Глава Осма от закона.

20. По отношение на § 2 от ДР на закона:

20.1. В цитирания параграф от ДР на закона е използвана неясна и непозната правна техника - регламентиране на редица задължения и отговорности по отношение на различен от описания в чл. 5, ал. 1 от закона кръг лица да бъде извършвано посредством допълнителните разпоредби на закона. Считаме, че нормативният акт в тази му част се нуждае от изменение и преработка.

20.2. В ал. 5 на § 2 от ДР е посочено, че „организацията и редът за извършване на проверката на декларациите, както и за установяване на несъвместимост и конфликт на интереси, се уреждат с наредба на Министерския съвет.“ Считаме, че разпоредбата се нуждае от корекция, предвид обстоятелството, че е неясно защо цитираните правомощия са делегирани на Министерски съвет, а не на самото Бюро. В случай, че действително посочените правомощия бъдат вменени на Бюрото, то е необходимо да бъде допълнен кръгът от правомощия по чл. 18 с посочване и на правомощието да приема наредби или други подзаконови нормативни актове.

Предложения:

1. Да бъде преосмислено систематичното място на материята, уредена в § 2 от ДР на закона.

2. Да бъде преосмислена разпоредбата на § 2, ал. 5 от ДР на законопроекта предвид това, че описаните правомощия не принадлежат на Министерски съвет, респективно не той, а Бюрото следва да издаде цитираната наредба.

21. По отношение на § 6, ал. 4 от закона:

Предложената разпоредба е в следната редакция: „Министерският съвет в едномесечен срок от влизането в сила на закона урежда отношенията във връзка с преобразуването на административните структури по ал. 1 и 2.“ Алинея 1 и ал. 2 визират следните административни структури - Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси, Комисията за отнемане на незаконно придобито имущество, Центърът за превенция и противодействие на корупцията и организираната престъпност към Министерския съвет и част от Сметната палата. От посочените структури само ЦППКОП е на подчинение на Министерски съвет. Горното поставя въпроса дали действително МС е компетентният орган, който да уреди отношенията, във връзка с преобразуването на Комисията за отнемане на незаконно придобито имущество, Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси и на част от Сметната палата, които са независими органи.

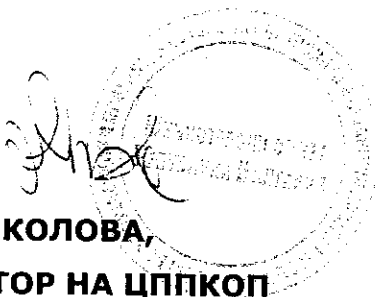
Предложение:

Да бъде преосмислена разпоредбата на § 6, ал. 4 от закона, с оглед обстоятелството, че МС не е компетентният орган, който следва да уреди отношенията, във връзка с преобразуването на Комисията за отнемане на незаконно придобито имущество, Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси и на част от Сметната палата, които са независими органи.

С уважение,

ЕЛЕОНОРА НИКОЛОВА,

В.И.Ф. ДИРЕКТОР НА ЦППКОП

Съгласувал:

Ралица Илкова, директор на дирекция КСВ

Изготвил:

Деница Маркова, главен експерт, дирекция КСВ

Бележка на ЦППКОП	Прието неприето	Текст в проекта на закон, внесен в НС
<p>1. Прави впечатление, че дефинитивни разпоредби относно понятия, използвани в закона, се съдържат не само в Глава Първа, но и в други части на закона (Глава Шеста, Раздел I - чл. 54 – чл. 57 относно понятията „несъвместимост“, „конфликт на интереси“, „частен интерес“, „облага“). Това резонно поставя въпроса дали изброените понятия следва да се прилагат с посоченото значение само в рамките на Глава Шеста, или за целия закон, и ако посоченото им значение се отнася до целия закон, кое е наложило дефинициите да не бъдат включени в Глава Първа. Съгласно чл. 30, ал. 1 от Указ № 883 от 24.04.1974 г. за прилагане на Закона за нормативните актове (Указа), „общите разпоредби на нормативния акт предхождат особените разпоредби“, т.е. всички общи разпоредби следва да бъдат посочени преди особените такива. Съгласно чл. 30, ал. 2 от Указа, „когато особените разпоредби с различен предмет са много, те се подреждат по следния начин: устройствени, материалноправни, процесуалноправни и наказателни разпоредби“. От горното следва, че всички разпоредби със санкционен (наказващ характер) следва да са в края на нормативния акт. От тази гледна точка, считаме, че разпоредбите на Глава Пета, раздел IV „Санкции и последици“, чл. 80 – 83, би следвало да бъдат обединени с Част Четвърта на закона – „Административнонаказателна отговорност“.</p>	не	
<p>2. <i>предложение за отпадане използването на полиграф</i> - съществен е въпросът относно доказателствената стойност на предвидените при проверките за почтеност изследвания с полиграф. В действащото българско съдопроизводствено законодателство изследванията с полиграф не са кредитирани като годно доказателствено средство. В този дух е Решение № 10673 от 18.07.2011 г. на V-то отделение на Върховния административен съд (ВАС) по адм.д. № 9548/2010 г. ... в цитираното съдебно решение висшите магистрати посочват следното: „Изследванията с полиграф не са предвидени, нито в АПК, нито в ЗДСл, като способ за установяване наличието или липса на вина на държавните служители. Полиграфското изследване не представлява доказателствено средство дори в наказателния процес, а още по-малко в административните и трудовите правоотношения.“ Посоченото решение на V-то отделение на ВАС е потвърдено от 5-членен състав на ВАС с решение № 17287/29.12.2011 г. по адм. дело № 11235/2011 г. по описа на ВАС за 2011 г. В него 5-членният състав на ВАС е изложил следното: „Независимо от последното, дори и да се приеме, че такъв документ (бел. справка от МВР, представляваща полиграфско изследване)</p>	не	

съществува и той има съдържанието, което е посочено в заповедта за уволнение, то той не може да има материална доказателствена сила за удостоверените в него факти и обстоятелства, доколкото същите са получени чрез полиграфско изследване, а последното не е предвидено като допустимо доказателствено средство по действащото административно и гражданско процесуално право. В тази връзка настоящият състав споделя изложените съображения и направените изводи в обжалваното първоинстанционно решение. Обосноваването на дисциплинарни нарушения с недопустими доказателствени средства е равнозначно на недоказаност на същите.“

С оглед на гореизложеното и с цел недопускане на противоречия с действащото българско законодателство, считаме за необходимо да бъде преосмислено използването на полиграфското изследване като доказателствено средство при проверките за почтеност, чието непреминаване, както е посочено в законопроекта, е основание за прекратяване на съответното служебно или трудово правоотношение.

3. По отношение на чл. 4, т. 1 от проекта:

Разпоредбата на чл. 4 от проекта регламентира принципите, които следва да се спазват от страна на служителите на Бюрото при осъществяване на правомощията им по закон, а именно – действията, регламентирани в чл. 18 от проектозакона, чиято цел е предотвратяване на корупционно поведение по отношение на лицата, заемащи висши публични длъжности. В чл. 4, т. 1 от проекта като принцип, от който служителите в Бюрото следва да се ръководят, е посочен принципът на „повишената отговорност на лицата, заемащи висши публични длъжности“. Без да се навлиза в детайли относно същността на понятието „повишена отговорност“ (неминуемо свързано с въпроса дали има „понижена отговорност“), възниква по-сериозният въпрос как точно дейност, извършвана от служителите на Бюрото, която е насочена към лицата, заемащи висши публични длъжности, ще следва да се осъществява на принципа на „повишена отговорност на лицата, заемащи тези публични длъжност“. Усещането за отговорност е съзнателна и вътрешно присъща на самите лица дейност, която е свързана с осъзнаване на преките и непреки последици от техните действия, и затова, ако стремежът на законодателя е да се повиши осъзнатостта на тези лица, то би следвало да вмени описаните логически процеси като принцип на работа на лицата, заемащи публични длъжности, а не на трети лица – служители в Бюрото.

Предложение:

Да бъде преосмислена редакцията на залегналия в чл. 4, т. 1 от проекта принцип на повишена

не

<p>отговорност на лицата, заемащи тези публични длъжности“.</p>		
<p>4. По отношение на чл. 5, ал. 1, т. 5 от проекта: Разпоредбата регламентира като задължени по закон лица членовете на Европейската комисия от Република България и българските граждани, заемащи висши длъжности в органите на Европейския съюз, избрани или назначени с решение или по предложение на български държавен орган. Предложение: Считаме, че е необходимо или уточняване на понятието „висши длъжности“ в допълнителните разпоредби на закона, или изразът да бъде само „длъжности“, какъвто е подходът при чл. 2, ал. 1, т. 33 Закона за публичност на имуществото на лицата, заемащи висши държавни длъжности. Горното е обосновано от гледна точка преодоляване на неяснотата в разглежданата разпоредба.</p>	<p>да</p>	<p>Чл. 5. (1) Лица, заемащи висши публични длъжности по смисъла на този закон, са: 5. членовете на Европейската комисия от Република България и българските граждани, заемащи длъжности в органите на Европейския съюз, избрани или назначени с решение или по предложение на български държавен орган;</p>
<p>5. По отношение чл. 5, ал. 1, т. 13, Разпоредбата на т. 13 използва израза „<i>другите еднолични или колективни органи, създадени със закон или с постановление на Министерския съвет, и техните заместници</i>“, без да визира ръководителите (председател, директор) и членовете на колективния орган, които не са заместници на председателя. Например Комисията за финансов надзор е независим държавен орган, създаден по силата на Закона за Комисията за финансов надзор, която се състои от председател, трима заместник – председатели на управления (които макар да са именувани „заместник“-председатели имат строго определени самостоятелни ресорни правомощия, което не може да ги окачестви като заместници на председателя) и член на комисията (който също не е заместник на председателя). По аналогичен начин стои въпросът и за Комисията за защита на личните данни (независим държавен орган, Комисията се състои от председател и четирима членове). Предложение: Считаме, че разпоредбата в тази ѝ част се нуждае от корекция. Констатиран е различен подход при категоризирането на задължените по законопроекта лица, който създава предпоставки за нееднозначно третиране на лица, заемащи сходни висши публични длъжности.</p>	<p>да</p>	<p>Чл. 5. (1) Лица, заемащи висши публични длъжности по смисъла на този закон, са: 13. председателите на държавни агенции, председателите и членовете на държавни комисии, изпълнителните директори на изпълнителните агенции, ръководителите на държавни институции, създадени със закон или с постановление на Министерския съвет, които имат функции във връзка с осъществяването на изпълнителната власт;</p>
<p>6. По отношение на чл. 5, ал. 1, т. 38, т. 39, т. 40 и т. 41 от проекта: Визираните разпоредби визират като задължени по закона лица длъжностни лица от състава на самостоятелни юридически лица – БАН, държавните висши училища, лечебните заведения, държавните предприятия по Закона за горите, държавно предприятие „Български спортен тотализатор“. Въпреки, че тези юридически лица се финансират с публични средства те са самостоятелни правни</p>	<p>не</p>	

<p>субекти и е необосновано да се приеме, че лицата, които имат ръководни функции спрямо тях, са лица, заемащи висши публични длъжности. Неприемливо е тези лица да се явяват задължени по този закон, тъй като, от една страна, не заемат публични длъжности, а от друга – в закона не са посочени като задължени ръководителите на всички юридически лица, които се финансират с публични средства.</p> <p>Предложение: Да бъде преосмислено включването на лицата по чл. 5, ал. 1, т. 38, т. 39, т. 40 и т. 41 от проекта в кръга на задължените по закона лица</p>		
<p>7. По отношение на чл. 7 от проекта</p> <p>Разпоредбата на чл. 7 регламентира основните положения, относими към структурата на Бюрото, като колективен орган, който осъществява предвидените в закона правомощия, свързани с предотвратяването на корупцията при лицата, заемащи висши публични длъжности, съответно свързани с отнемането на незаконно придобито от тях имущество. Анализът на чл. 7, във вр. с чл. 18 и чл. 20 от проекта установи, че в закона изчерпателно и детайлно са посочени правомощията на Бюрото като административен орган и на Директора, но липсва уредба на правомощията на заместник – директорите. От една страна, законът предвижда значителен брой заместник-директори (четирима), но от друга, посочва единствено, че <i>„директорът може да определи отделни дейности на Бюрото да бъдат координирани от заместник-директорите“</i> (чл. 7, ал. 3). Това на практика поставя въпроса относно функционалната компетентност на всеки от четиримата заместник – директори и техните ресорни правомощия, тъй като <i>„координирането“</i> на отделни действия, извършено при това по преценка на директора (<i>„може да определи“</i>), не представлява законово възлагане на правомощия на заместник-директорите и не дава отговор на въпроса какви действия ще извършва всеки един от четиримата заместник – директори на Бюрото. Считаме, че уреждането на тази материя на законово, а не на подзаконово (в Правилника на Бюрото) ниво е по-удачният подход, тъй като ще бъде отстранена неяснотата относно правомощията и ресорите на всеки един от четиримата заместник-директори, което, от своя страна, ще обоснове и необходимостта да бъдат точно този брой.</p> <p>Предложение: На съответното систематично място в закона (Глава Втора, раздел II) да бъде регламентирана функционалната компетентност и ресорните правомощия на всеки един от четиримата заместник – директори, за да бъде преодоляна празнотата в закона по този въпрос и да бъде обоснована необходимостта от наличието на четирима заместник-директори на Бюрото.</p>	не	

<p>8. По отношение на чл. 8, ал. 1 и ал. 2, във вр. с чл. 9, ал. 3 от проекта:</p> <p>Като се има предвид, че разпоредбата на чл. 9, ал. 3 от проекта изисква доказване на „добра професионална репутация“ на кандидатите, е необходимо в материалноправните изисквания за заемането на разглежданата длъжност (чл. 8, ал. 1 и ал. 2) да бъде предвидено изискването за наличие на добра професионална репутация.</p> <p>Предложения:</p> <p>В чл. 8, ал. 1 и ал. 2 да бъде предвидено изискване за наличие на добра професионална репутация, с оглед припокриване с изискването по чл. 9, ал. 3 от закона.</p>	<p>да</p>	<p>Чл. 8. (1) Директор на Бюрото може да бъде български гражданин с висше юридическо образование, добра професионална репутация и най-малко 10 години стаж по специалността, който успешно е преминал проверка за почтеност.</p> <p>(2) Заместник-директори на Бюрото могат да бъдат български граждани с висше образование на образователно-квалификационна степен „магистър“, добра професионална репутация и най-малко 7 години стаж по специалността, които успешно са преминали проверка за почтеност.</p>
<p>9. По отношение чл. 8, ал. 3 – проверките за почтеност</p> <p>1. Разпоредбата касае извършването на проверка на почтеност на директора и заместник – директорите на Бюрото („Проверката за почтеност задължително включва деклариране и проверка на обстоятелствата, които се декларират по реда на този закон. При извършване на проверката може да се използва съдействието на други държавни органи“). С оглед обстоятелството, че законът на няколко места предвижда извършването на проверки за почтеност като своеобразен инструмент за установяване интегритета, почтеното и правомерно изпълнение на възложените със закон правомощия, определя в допълнителните разпоредби същността на „проверката за почтеност“ като понятие и предвижда, че „проверките за почтеност се осъществяват по правила, приети от Бюрото, които се публикуват на неговата интернет страница“ (чл. 16, ал. 7), възникват няколко основни въпроса.</p> <p>На първо място е неясно кое обосновава различния обхват на проверката за почтеност на ръководния състав на Бюрото и неговите служители – чл. 8, ал. 3 от закона посочва, че проверките за почтеност на ръководния състав на Бюрото задължително включват деклариране и проверка на обстоятелствата, които се декларират по реда на закона, докато по отношение на служителите на Бюрото е предвидено проверките да включват както деклариране и проверка на обстоятелствата, предвидени в закона, така и изследване с полиграф (вж. чл. 16, ал. 6 от проекта). В случай, че идеята на вносителя е всички длъжностни лица в Бюрото (и служителите, и ръководният състав) да преминават през проверка за почтеност, включваща изследване с полиграф, е необходимо това да е недвусмислено регламентирано в закона.</p> <p>Предложение:</p> <p>Да бъде преосмислен и уеднаквен обхватът на проверките за почтеност, предвидени за ръководния състав на Бюрото и за неговите служители, от гледна точка на използването на полиграф:</p>	<p>не</p>	

<p>10. По отношение чл. 8, ал. 3 – проверките за почтеност Предвид посоченото в чл. 16, ал. 7, че проверките за почтеност се осъществяват по правила, приети от Бюрото, както и с оглед систематичното място на разпоредбата (в чл. 16), може да бъде направено заключението, че Правилата за проверките за почтеност ще регламентират реда и начина на извършването им само по отношение на служителите на Бюрото, но не и по отношение на ръководството му. В случай, че идеята на вносителя е именно такава, следва да бъде преценено по какви правила ще бъде извършвана проверката за почтеност на кандидатите за Директор и заместник – директори на Бюрото, кой орган и в какви срокове следва да приеме тези правила, предвид обстоятелството, че успешното преминаване на проверките за почтеност е част от фактическия състав по конституирането на ръководния състав на Бюрото (чл. 8, ал. 1 и ал. 2). Горното е обосновано от гледна точка спазването на принципа на последователност, който ще гарантира, че по отношение на всички длъжностни лица в Бюрото се прилагат еднакви и единни правила за извършване на проверките за почтеност.</p>	<p>да</p>	<p>Чл. 9 (7) Предложенията за директор и заместник-директори на Бюрото се разглеждат от Постоянната комисия на Народното събрание, отговаряща за борбата с корупцията и конфликта на интереси. Комисията проверява представените документи и дали кандидатите отговарят на изискванията за заемане на длъжността, изготвя доклад относно допустимостта на отделните кандидати и подготвя въпросите, които да бъдат зададени на кандидатите по време на публичното изслушване, като взема предвид и въпросите, постъпили по реда на ал. 6. Народното събрание приема правила за проверките за почтеност на кандидатите.</p>
<p>11. По отношение на чл. 8, ал. 4 от проекта: Анализът на разпоредбата на чл. 8, ал. 4, т. 1 поставя въпроса кое обуславя забраната да обхваща само умишлените престъпления, но не и непредпазливите, както и само тези от общ характер, но не и престъпленията от частен характер (каквито са например обидата и клеветата). Необходимо е забраната по т. 1 да бъде преосмислена с оглед обстоятелството, че настоящата ѝ редакция допуска за кандидат за директор/заместник - директор на Бюрото да бъде номинирано лице, което е осъждано многократно за клевета, например. Считаме горното за недопустимо, с оглед завишените изисквания по отношение както на личността, така и на професионализма на кандидатите.</p>	<p>не</p>	
<p>12. По отношение на чл. 8, ал. 5 от проекта: Разпоредбата предвижда забрана за директора и заместник – директорите да заемат друга платена длъжност или да извършват друга платена дейност освен научна или преподавателска дейност, както и да получават приходи от интелектуална собственост. Считаме че разпоредбата е неясна в частта ѝ относно приходите от интелектуална собственост. Настоящата редакция на текста поставя под съмнение това дали приходите от интелектуална собственост са позволени или са изрично забранени от закона. С цел предотвратяване на превратно тълкуване на закона, произтичащо от неясни правни норми, смятаме, че разпоредбата следва да бъде редактирана по начин, който недвусмислено изяснява</p>	<p>да</p>	<p>Чл. 8 (5) Директорът и заместник-директорите на Бюрото не могат да заемат друга платена длъжност или да извършват друга платена дейност освен научна или преподавателска дейност. Те могат да получават приходи от интелектуална собственост.</p>

<p>че получаването на приходи от интелектуална собственост е позволен от закона източник на приходи за директора и заместник – директорите на Бюрото.</p>		
<p>13. По отношение на чл. 9 от проекта: Анализът на цитираната разпоредба установи, че е необходимо да се посочи срок, в който на интернет страницата на Народното събрание следва бъдат публикувани „внесените предложения, заедно с приложенияте към тях документи“ (ал. 4), „декларациите и представените концепции“ (ал. 5), „становищата и въпросите“ (ал. 6). Горното е своеобразна гаранция за прозрачност на процедурата. (бел. в Закона за съдебната власт - чл. 44-45, този срок е три работни дни).</p>	<p>Да. Само в ал. 4.</p>	<p>(4) Внесените предложения заедно с приложенияте към тях документи се публикуват в срок до 3 работни дни от получаването им на интернет страницата на Народното събрание.</p>
<p>14. По отношение на чл. 9, ал. 6 В чл. 9, ал. 6 е посочено, че „в 14-дневен срок от публикуване на документите по ал. 5 юридически лица с нестопанска цел, регистрирани за осъществяване на общественополезна дейност, висши училища, научни и професионални организации могат да предоставят своите становища относно кандидатите, както и да отправят въпроси, които да бъдат зададени по време на публичното изслушване“. Предложение: Да се преосмисли кръгът от лицата по чл. 9, ал. 6, които могат да изразяват становище по кандидатурите за ръководители на Бюрото и да задават въпроси към кандидатите, с цел действително постигане на принципите на публичност, прозрачност, състезателност и ефективност.</p>	<p>не</p>	
<p>15. По отношение на чл. 13, ал. 2, т. 2 от проекта: Правната норма предвижда мандатът на ръководителите на Бюрото да бъде предсрочно прекратяван при „невъзможност за изпълнение на задълженията повече от 6 месеца“. С оглед обстоятелството, че горното е въздигнато като основание за предсрочно прекратяване на мандата, считаме за необходимо да бъде направено уточнение относно „невъзможността“, а именно – като основание за предсрочно прекратяване на мандата да служи единствено „трайната фактическа невъзможност“ за изпълнение на задълженията по закона. Считаме за необходимо разпоредбата да отчете и това, че се отнася до „служебни задължения“.</p>	<p>да</p>	<p>Чл. 13 (2) Директорът и заместник-директорите на Бюрото се освобождават предсрочно: 2. при фактическа невъзможност да изпълняват служебните си задължения повече от 6 месеца;</p>
<p>16. По отношение на чл. 13, ал. 2, т. 5 от проекта: Считаме за необходимо и обосновано, след като извършването на <u>тежко нарушение</u> или <u>системно неизпълнение на служебните функции</u> са въздигнати като основание за предсрочно прекратяване на пълномощията на директора, респективно на заместник – директорите на Бюрото, в закона да бъдат дефинирани понятията „тежко нарушение“ и „системно неизпълнение“. Горното е необходимо</p>	<p>не</p>	

<p>оглед недопускане на каквото и да било тълкуване при характеризирането на действията като „тежко нарушение“ или „системно неизпълнение“, предвид сериозността на разписаните в закона последици.</p> <p>Предложение</p> <p>В допълнителните разпоредби на закона да бъдат дефинирани понятията „тежко нарушение“ и „системно неизпълнение“.</p>		
<p>17. По отношение на чл. 13, ал. 7 от проекта:</p> <p>Предвид обстоятелството, че цитираната разпоредба третира придобития стаж на ръководна длъжност в Бюрото и приравняването му за стаж по чл. 164, ал. 1 – 7 от Закона за съдебната власт, считаме, че е допусната грешка и изразът „член на комисията“ следва да се замени с „член на Бюрото“ или с „директор или заместник – директор“.</p>	да	<p>Чл. 13 (7) След изтичане на мандата или при предсрочно прекратяване на правоотношението на основание чл. 13, ал. 2, т. 1 и 2 директор или заместник-директор на Бюрото, заемал длъжността съдия, прокурор или следовател, се възстановява на заеманата длъжност преди избора, като времето, през което е бил член на Бюрото, се зачита за стаж по чл. 164, ал. 1-7 от Закона за съдебната власт.</p>
<p>18. По отношение на чл. 14, ал. 4 от проекта</p> <p>Цитираната разпоредба предвижда, че след изтичане на мандата директорът и заместник-директорите на Бюрото <u>получават обезщетение в размер на десет брутни месечни възнаграждения.</u></p> <p>Анализът на нормата установи, че получаването на обезщетението в предвидения размер не е обвързано с отчитането на високи резултати към обществото при изпълнение на специфичните функции като директор или заместник – директор на Бюрото (брой разкрити корупционни прояви сред лица, заемащи висши държавни длъжности, или установени съществени несъответствия сред задължените по закона лица и т.н), не е обвързано с никакви други значими резултати за обществото под формата на промяна, дори и малка, на обществената нагласа по отношение на проявите на корупция в резултат на ръководенето на дейността на Бюрото, не е обвързано с получаването на положителна оценка от партньорската организация или сходната организация с международен опит по реда на чл. 26 от проектозакона. Получаването на цитираното обезщетение е обвързано единствено с „изтичането на мандата“. Получаването на обезщетението не е поставено под каквото и да е условие, свързано с личността на ръководителите и техните действия. Би било парадоксално например директор или заместник – директор да са привлечени като обвиняеми за умишлено престъпление от общ характер (без да е налице влязла в сила присъда, което би представлявало основание за законосъобразно прекратяване на правомощията), но по същото време да изтече мандатът им и по силата на цитираната разпоредба да получат задължително обезщетение. Подобна условност е предвидена в чл. 225, ал. 3 от Закона за съдебната власт („В случаите, когато съдия, прокурор или следовател е привлечен като обвиняем за извършване на умишлено престъпление или по отношение на него е образувано дисциплинарно</p>	да	<p>Текстът е отпаднал. Предложението на ЦППКОП е прието, корупционният риск е елиминиран.</p>

<p>производство, обезщетението не се изплаща до приключване на наказателното или дисциплинарното производство.“). Считаме за удачно и справедливо разпоредбата да претърпи изменение, адекватно на изложеното до тук.</p> <p>Предложение:</p> <p>Разпоредбата на чл. 14, ал. 4 от законопроекта да бъде преосмислена, като бъдат определени условия и/или изисквания за получаването на обезщетението.</p>		
<p>19. По отношение на чл. 16, ал. 3 от проекта:</p> <p>Разпоредбата посочва, че „повече от половината от назначените за инспектори трябва да имат висше икономическо или юридическо образование“. Основателен в случая е въпросът какво образование биха могли да имат другата половина от инспекторите в Бюрото, като служители, които по силата на закона ще следва да установяват конфликт на интереси на лица, заемащи висши публични длъжности. Считаме за необходимо съотношението, посочено в ал. 3, относно лицата с висше юридическо или икономическо образование, да бъде повишено, с цел осигуряване на качествено изпълнение на възложените със закона правомощия на инспекторите.</p>	не	
<p>20. По отношение на чл. 16, ал. 7 от проекта:</p> <p>Разпоредбата предвижда, че проверките за почтеност се осъществяват по правила, приети от Бюрото, които се публикуват на неговата интернет страница. В § 7, ал. 3, изр. 2 от ПЗР на проекта е посочено, че в тримесечен срок от преназначаването служителите (на Бюрото) преминават проверка за почтеност, като непреминаването на проверка за почтеност е основание за освобождаване от длъжността. Същевременно обаче, в ПЗР не е регламентиран срок, в който следва да бъдат приети Правилата за проверките за почтеност по чл. 16, ал. 7 от закона.</p> <p>Предложение:</p> <p>В ПЗР да бъде предвиден срок, в който да бъдат приети Правилата за проверките за почтеност по чл. 16, ал. 7 от закона.</p>	да	<p>§ 6 (4) ПЗР. В двумесечен срок от определянето на състава му Бюрото приема правилата за проверките за почтеност по чл. 16, ал. 7, правилата за случайния принцип на определяне на докладчиците по чл. 22, ал. 3 и утвърждава образците на декларациите, предвидени в този закон.</p>
<p>21. По отношение на чл. 16, ал. 8:</p> <p>Разпоредбата посочва, че „непреминаването на проверка за почтеност е основание за освобождаване от длъжността“. Същевременно ПЗР на закона не предвиждат изменения в Закона за държавния служител и в Кодекса на труда, които да предвидят като задължително основание за едностранно прекратяване на договорите на държавните служители, респективно на служителите по трудово правоотношение, посоченото обстоятелство (цитираните два закона регламентирано изрично и изчерпателно случаите, при настъпването на които трудовото, съответно служебното правоотношение може да бъде едностранно прекратено от работодателя). С това</p>	Да. Частично – по предл.2	<p>§ 7 (3) Трудовите и служебните правоотношения на служителите в администрациите по ал. 1 и 2 се уреждат при условията на чл. 123 от Кодекса на труда и чл. 87а от Закона за държавния служител. В тримесечен срок от преназначаването служителите преминават проверка за почтеност, като непреминаването на проверка за почтеност в съответствие с правилата за проверка на почтеността по чл. 16, ал. 7 от този закон е основание за освобождаване от длъжността.</p>

на това, считаме за необходимо с ПЗР да бъдат предвидени съответните изменения в цитираните два нормативни акта.

Отделно от горното е неясно какъв смисъл е вложен в израза „непреминаване“ (чл. 16, ал. 8 и § 7, ал. 3, изр. 2 от ПЗР на закона). Считаме за необходимо разпоредбата да бъде пояснена, или допълнена, предвид обстоятелството, че настъпването на този факт е обвързано със сериозни правни последици, а именно – прекратяване на служебно или трудово правоотношение. Не на последно място, считаме за уместно да бъде дефиниран терминът „непреминаване на проверка за почтеност“.

Предложения:

1. В ПЗР на закона да бъдат предвидени съответни изменения в Кодекса на труда и в Закона за държавния служител, с които като задължително основание за прекратяването на трудово, респективно служебно правоотношение да бъде предвидено и „непреминаването на проверка за почтеност“.

2. Да бъде изяснено понятието „непреминаване на проверка за почтеност“.

22. По отношение на чл. 21, ал. 3 от проекта

Разпоредбата предвижда, че определянето на инспекторите - докладчици (по всяко производство за проверка на имущественото състояние и за установяване на конфликт на интереси) се извършва на случаен принцип. Лаконичността на разпоредбата поставя няколко съществени въпроса, а именно - как се осигурява „случайността“ при избора, как се гарантира този принцип, който е отговорен за спазването на случайното определяне на инспекторите – докладчици и най-вече кой и по какъв начин определя докладчиците – директорът или заместник – директорите? Считаме, че с оглед предотвратяване на каквато и да било възможност или риск от неправомерни действия при определянето на инспекторите – докладчици, което би поставило под съмнение както действията на Бюрото при определянето им за докладчици, така и заключенията на инспекторите, е необходимо да или посоченият „случаен принцип“ за определяне на докладчиците да се извършва електронно, или разпоредбата да бъде допълнена с посочване, че „случайният принцип“ следва да гарантира непристрастност при избора на докладчиците.

Предложение:

Разпоредбата на чл. 21, ал. 3 да бъде преосмислена, като в случай, че определянето на докладчиците се извършва от ръководител на Бюрото, това изрично да бъде регламентирано в закона, като бъде посочено и лицето, което контролира спазването на принципа за случайното определяне на инспекторите – докладчици; в случай, че принципът на случайното определяне на докладчици се извършва електронно или автоматично, това също

да

Чл. 22 (3) Определянето на инспекторите-докладчици се извършва на случаен принцип по правила, приети от Бюрото. Тези правила и тяхното прилагане трябва да гарантират непристрастност при определянето на докладчиците. Контрол за спазване на правилата осъществява директорът на Бюрото или определен от него заместник-директор.

§ 6 (4) ПЗР. В двумесечен срок от определянето на състава му Бюрото приема правилата за проверките за почтеност по чл. 16, ал. 7, правилата за случайния принцип на определяне на докладчиците по чл. 22, ал. 3 и утвърждава образците на декларациите, предвидени в този закон

изрично следва да бъде регламентирано в закона, като бъдат осигурено спазването на принципа на безпристрастност при определянето на инспекторите – докладчици.		
--	--	--

<p>23. По отношение на чл. 24, ал. 1 от проекта: Цитираната разпоредба предвижда, че „лице, което е поканено за изслушване или за предоставяне на информация, не може да откаже да се яви пред Бюрото, съответно да предостави исканата информация“. Предвиденото в разпоредбата задължение по никакъв начин не гарантира правото на защита на лицата, които са обект на проверка. По този начин се нарушават основни техни права, установени и гарантирани от Конституцията и законите на страната, което е недопустимо. Дори в наказателното производство се допуска лицето, срещу което е повдигнато обвинение да откаже да дава обяснения, за да не се самоинкриминира; признато е и правото на свидетеля да откаже да дава показания, които биха уличили в престъпление него или негови близки. Тези правила намират съответно приложение и в административно-наказателното производство по силата на ограничителното препращане, уредено в чл. 84 ЗАНН. Не е логично закон, който регламентира административни правоотношения, да не дава възможност на проверяваните лица да упражнят правото си на защита. Предложение: Да бъде преосмислена разпоредбата на чл. 24, ал. 1 от проекта по начин, който да гарантира правото на защита на съответното лице.</p>	да	Чл. 24. (1) Лице, което е поканено за изслушване или за предоставяне на информация, не може да откаже да предостави исканата информация, освен ако с това би уличило в извършване на престъпление себе си, своите възходящи, низходящи, братя, сестри или съпруг или лице, с което той се намира във фактическо съжителство.
---	----	---

<p>24. По отношение на чл. 26 от проекта Разпоредбата предвижда дейността на Бюрото да бъде периодично подлагана на независима външна оценка от партньорски организации със сходна дейност или от организации, имащи международен опит в извършването на подобни оценки, като разходите за оценката са за сметка на Бюрото. В закона обаче липсва регламентацията относно приложимия ред за извършване на възлагането на тази външна оценка и реда за избор на съответната партньорска организация със сходна дейност или организация с международен опит в извършването на подобни оценки. В закона не е дефинирано и понятието „партньорски организации със сходна дейност“. Предложение: Да бъде уреден редът за извършването на избор на организациите по чл. 26 от закона, както и редът за възлагане извършването на външната оценка.</p>	не	
---	----	--

<p>25. По отношение на чл. 27, ал. 1 от проекта: Считаме, че разпоредбата на чл. 27, ал. 1 от проекта следва да бъде допълнена с израза „е част от държавния бюджет“, за да бъде преодоляно всяко съмнение по въпроса. По този начин редакцията на текста би била: (2) Бюджетът на Националното</p>	Да.	Чл. 27. (1) Бюджетът на Бюрото е част от държавния бюджет и се съставя, изпълнява се и се отчита по реда на Закона за публичните финанси.
--	-----	--

<p>бюро е част от държавния бюджет и се съставя, изпълнява и отчита по реда на Закона за публичните финанси“.</p>		
<p>26. По отношение на чл. 27, ал. 2 от проекта: Разпоредбата визира източниците на приходи по бюджета на Бюрото. В нея не са предвидени като източник събраните суми по влезли в сила наказателни постановления, издадени от Директора на Бюрото. Считаме, че чл. 27, ал. 2 от проекта следва да бъде изрично допълнен и с този вид източник на приход за Бюрото, тъй като изброяването е изчерпателно, а посоченото в т. 4 („други източници на дейности, разрешени със закон“) не реферира към приходите от влезли в сила наказателни постановления, издадени от Директора на Бюрото.</p>	<p>Да.</p>	<p>(2) По бюджета на Бюрото постъпват приходи от: 1. глоби по влезли в сила решения и наказателни постановления;</p>
<p>27. По отношение на чл. 36, ал. 6 от проекта: Разпоредбата борави с понятието „качества по чл. 5, ал. 1“, докато изброените позиции са длъжности, а не качества. Предлагаме редакция на текста в насока „... лицето заема повече от една длъжност по чл. 5, ал. 1“</p>	<p>не</p>	
<p>28. По отношение на чл. 36, ал. 7 от проекта: Анализът на цитираната разпоредба установи, че същата е неясна и се нуждае от прецизиране. В тази връзка, предлагаме нова редакция на текста на разпоредбата, а именно: „Лицата по чл. 5, ал. 1 не подават декларации за обстоятелства, свързани с имущество и интереси, по реда на този закон, когато такива се изискват по реда на други закони във връзка със заеманата от тях длъжност“. Предложение: Да бъде редактиран текстът на чл. 36, ал. 7 от проекта, като предлагаме следния вариант на нормата, а именно - „Лицата по чл. 5, ал. 1 не подават декларации за обстоятелства, свързани с имущество и интереси, по реда на този закон, когато такива се изискват по реда на други закони във връзка със заеманата от тях длъжност“.</p>	<p>не</p>	
<p>29. По отношение на чл. 38, ал. 1, т. 5: Считаме за необходимо разпоредбата да бъде изменена, като бъде отчетено, че използваният в закона израз „ценни книжа“ е необходимо да се възприема в смисъла, даден в § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на Закона за пазарите на финансови инструменти. Отделно от горното, разпоредбата следва да бъде допълнена и с изрече „дялове от предприятия за колективно инвестиране“.</p>	<p>да</p>	<p>Чл. 38. (1) Лицата, заемащи висши публични длъжности, подават декларация за имущество и интереси в страната и в чужбина, в която декларират: 5. ценни книжа (по смисъла на § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на Закона за пазарите на финансови инструменти), дялове в дружества с ограничена отговорност и командитни дружества, дялове от предприятия за колективно инвестиране, поименни акции в акционерни дружества, в това число придобити чрез участие в приватизационни сделки извън случаите на бонова (масова) приватизация;</p>
<p>30. По отношение на чл. 38, ал. 1, т. 4 Да бъдат дефинирани понятията „инвестиционен фонд“ и „еквивалентна форма на спестяване и инвестиция“, употребени в чл. 38, ал. 1, т. 4 и да</p>	<p>не</p>	

<p>31. По отношение на чл. 38, ал. 1, т. 8 от проекта: Разпоредбата следва да е аналогична на т. 2 и да предвижда деклариране на „чуждо недвижимо имущество и чужди моторни сухопътни, водни и въздухоплавателни превозни средства на стойност над 10 000 лв., които лицето и/или неговия съпруг, и/или лицето, с което то се намира във фактическо съпружеско съжителство, трайно ползва, независимо от основанията за това и от условията на ползване“.</p>	да	<p>Чл. 38. (1) Лицата, заемащи висши публични длъжности, подават декларация за имущество и интереси в страната и в чужбина, в която декларират: 8. чуждо недвижимо имущество и чужди моторни сухопътни, водни и въздухоплавателни превозни средства на стойност над 10 000 лв., които лицето и/или неговият съпруг, и/или лицето, с което то се намира във фактическо съжителство, трайно ползва независимо от основанията за това и от условията на ползване;</p>
<p>32. По отношение на чл. 38, ал. 1, т. 9 от проекта: Считаме, че разпоредбата следва да бъде изменена по следния начин: „9. дадени обезпечения и направени разходи от тях или в тяхна полза и с тяхно съгласие и/или от, в полза и със съгласие на техните съпрузи и ненавършилите пълнолетие деца и/или лица, с които се намират във фактическо съжителство, когато те не са платени със собствени средства, с публични средства или със средства на институцията, в която заемат длъжността, за:“</p>	не	
<p>33. По отношение на чл. 38, ал. 4 и ал. 5: Използваният в закона израз е „декларация (деклариране) на имущество и интереси“, вместо деклариране на имущество и доходи. С оглед на това е необходимо изразът „имуществото и доходите“, използван в ал. 4 и ал. 5 на чл. 38, да бъде заменен с „имущество и интереси“, с цел постигане на систематичност и последователност при изготвянето на нормативния акт.</p>	Да.	<p>Чл. 38 (4) Лицата, заемащи висши публични длъжности, декларират имуществото и интересите и на своите съпрузи или на лицата, с които се намират във фактическо съжителство, и на ненавършилите пълнолетие деца. Чл. 38 (5) Лицата, заемащи висши публични длъжности, не декларират имуществото и интересите на своите съпрузи при фактическа раздяла, и на ненавършилите пълнолетие деца, когато не упражняват родителските права.</p>
<p>34. По отношение на чл. 38, ал. 5: Считаме за необходимо законът да даде легално определение на използвания термин „фактическа раздяла“, тъй като настъпването или наличието на това състояние е основание за изключение от задължението за деклариране на имуществото и интересите по ал. 4.</p>	Да.	<p>§ 1, т. 16 ДР „Фактическа раздяла“ е състояние, при което двамата съпрузи не живеят заедно и нямат общо домакинство.</p>
<p>35. По отношение на чл. 38 В настоящата редакция на закона е отпаднало задължението за деклариране на трудови доходи, получени през предходната календарна година, каквото е било включено във варианта на законопроекта, предоставен за обществени консултации през 2015 г. (чл. 25, ал. 1, т. 7 от предходния проект на закона). Считаме, че това обстоятелство следва да бъде включено в кръга на декларираните от страна на лицата, заемащи висши публични длъжности, данни, тъй като по този начин ще се обхванат най-широк кръг източници на приходи.</p>	не	
<p>36. По отношение на Глава Шеста „Несъвместимост и конфликт на интереси“ Анализът на разпоредбите от посочената глава установи, че те засягат основно конфликта на интереси. В закона липсва регламентацията относно органа, който установява несъвместимостта</p>	не	

<p>развива производството по установяване на несъвместимост, как приключва, с какъв акт и какви са последиците от това.</p>		
<p>37. По отношение на чл. 74, ал. 2 от проекта Разпоредбата предвижда на лицето, срещу което е образувано производството (по установяване на конфликт на интереси), да се предоставят за запознаване всички събрани доказателства и да му се дава възможност да направи възражение в 14-дневен срок. Необходимо е да бъде уточнен моментът, от който започва да тече този 14-дневен срок.</p> <p>Предложение: Да бъде уточнен моментът, от който започва да тече 14-дневният срок по чл. 74, ал. 2. от проекта.</p>	<p>Да.</p>	<p>Чл. 74 (2) На лицето, срещу което е образувано производството, се предоставят за запознаване всички събрани доказателства и му се дава възможност да направи възражение в 14-дневен срок от предоставянето на доказателствата.</p>
<p>38. По отношение на чл. 76, ал. 2 от проекта: Цитираната разпоредба предвижда, че решението по чл. 76, ал. 1, следва да съдържа фактическите и правните основания за постановяването му, направените от лицето възражения и мотиви в случай на неприемане, диспозитивна част, в която се установява наличието или липсата на конфликт на интереси или нарушение на чл. 70-71 и се налага глоба в размер то по чл. 80-81 и др.</p> <p>Съгласно чл. 13 от ЗАНН, глобата е вид административно наказание за извършено административно нарушение. Налагането на административно наказание се извършва по реда на ЗАНН, при развилото се по реда на същия общ закон производство по установяване на административно нарушение (Глава II от ЗАНН). Една от най-важните предпоставки за законосъобразно ангажиране на административнонаказателна отговорност е образуването на административно наказателно производство чрез съставянето на акт за установяване на административно нарушение (чл. 36, ал. 1). В конкретния случай е предвидено цитираното решение да служи не само като заместващ АУАН акт, но и да има отчасти природата на наказателно постановление, с което се определя административното наказание.</p> <p>Извършено е недопустимо сместване на правни институти - в административен акт (по арг. от чл. 78, ал. 1 решението е с природа на индивидуален административен акт), се „вмъква“ и административнонаказателна част. Дерогира се общият процесуален закон, по който се развива административнонаказателното производство. Това поставя под съмнение законосъобразността на този вид решения, и най-вече на санкционната им част. Ако в резултат на производството е установен конфликт на интереси и следва се ангажира административнонаказателната отговорност, това следва да стане с отделен акт (АУАН), който да инициира отделно производство, развиващо се по реда на ЗАНН – този вариант би бил съобразен с действащото в страната законодателство.</p>	<p>не</p>	

<p>В мотивите към законопроекта е посочено следното: <i>„Ново законодателно решение е с постановяването на решение за установен конфликт на интереси да се налага глоба в определен размер и едновременно с това да се постановява отнемане на облагата, придобита в резултат на конфликта на интереси. По този начин се спестява досегашният ред, при който първо се издава решение за установяване на конфликт на интереси и после, след като то влезе в сила след осъществения съдебен контрол, се издава наказателно постановление за налагане на санкции. Така се постига значителна процесуална икономия.“</i> Без да поставяме под съмнение необходимостта от бързина и значителна процесуална икономия, считаме за належащо законът в тази му част да претърпи сериозни изменения най-вече с оглед отстраняването на явното противоречие с действащото българско законодателство.</p> <p>Предложение: С оглед констатираното противоречие с действащото българско законодателство, считаме за необходимо законът в тази му част да претърпи значителни и съществени изменения.</p>		
<p>39. По отношение чл. 92, ал. 4 от проекта Цитираната разпоредба посочва, че докладът (бел. мотивиран доклад на двама инспектори по проверка на имуществено състояние) се подписва от директора на съответната дирекция и се изпраща на Бюрото за вземане на решение. Считаме, че нормата се нуждае от прецизиране в частта относно „съответната дирекция“, в случай, че се касае за териториална дирекция на Бюрото. Отделно от това е необходимо да бъде уточнена правната природа на „решението“ на Бюрото, чрез използване на препратка към съответната разпоредба, съдържаща уредба на тази правна природа.</p> <p>Предложение: Разпоредбата на чл. 92, ал. 4 от проекта да бъде прецизирана, като бъде пояснено, че касае териториална дирекция, и бъде предвидена съответната относима препратка спрямо „решението“ на Бюрото.</p>	<p>Да.</p>	<p>Чл. 92 (4) Докладът се подписва от директора на съответната териториална дирекция при проверки по чл. 85, 86 и 87 и се изпраща на Бюрото за вземане на решение.</p>
<p>40. По отношение на чл. 93, ал. 1 от проекта: В цитираната разпоредба е сгрешена препратката към § 1 от ДР на закона. В Настоящата редакция посочва § 1, т. 2 от ДР, а коректната препратка е към т. 3 от ДР на закона, където е посочен прагът от 120 000 лв.</p>	<p>Да.</p>	<p>Чл. 93 (2) Ако в резултат на проверката по тази глава се установи несъответствие в имуществото под прага, посочен в § 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби, Бюрото сезира Националната агенция за приходите за предприемане на действия по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс срещу съответното лице, като събраните по този закон доказателства се ползват като доказателства в производствата по Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.</p>
<p>41. По отношение на чл. 93, ал. 1 от проекта: Разпоредбата не предвижда приложим ред и</p>	<p>Да.</p>	<p>Чл. 93. (1) Ако в резултат на проверката по тази глава се установи несъответствие в имуществото под прага, посочен в § 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби, Бюрото сезира Националната агенция за приходите за предприемане на действия по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс срещу съответното лице, като събраните по този закон доказателства се ползват като доказателства в производствата по Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.</p>

<p>действия, които следва да се предприемат в случай, че в резултат на проверката по Глава седма бъде установено несъответствие на имущество над прага по § 1, т. 3 от ДР на закона. Считаме, че от гледна точка на изчерпателност, последователност и яснота е удачно в закона изрично да бъде регламентирано, че в при констатирано несъответствие в резултат на проверката по реда на Глава седма над прага по § 1, т. 3 от ДР на закона, се пристъпва към съответните производства по Глава Осма от закона.</p> <p>Предложения: В чл. 93 от закона изрично да бъде регламентирано, че в при констатирано несъответствие в резултат на проверката по реда на Глава седма над прага по § 1, т. 3 от ДР на закона, се пристъпва към съответните производства по Глава Осма от закона.</p>		<p>над прага, посочен в § 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби, се пристъпва към производство по глава осма.</p>
<p>42. По отношение на § 2 от ДР на закона: В цитирания параграф от ДР на закона е използвана неясна и непозната правна техника - регламентиране на редица задължения и отговорности по отношение на различен от описания в чл. 5, ал. 1 от закона кръг лица да бъде извършвано посредством допълнителните разпоредби на закона. Считаме, че нормативният акт в тази му част се нуждае от изменение и преработка.</p> <p>Предложения: Да бъде преосмислено систематичното място на материята, уредена в § 2 от ДР на закона.</p>	не	
<p>43. По отношение на § 2 от ДР на закона: В ал. 5 на § 2 от ДР е посочено, че „организацията и редът за извършване на проверката на декларациите, както и за установяване на несъвместимост и конфликт на интереси, се уреждат с наредба на Министерския съвет.“ Считаме, че разпоредбата се нуждае от корекция, предвид обстоятелството, че е неясно защо цитираните правомощия са делегирани на Министерски съвет, а не на самото Бюро. В случай, че действително посочените правомощия бъдат вменени на Бюрото, то е необходимо да бъде допълнен кръгът от правомощия по чл. 18 с посочване и на правомощието да приема наредби или други подзаконови нормативни актове.</p> <p>Предложения: Да бъде преосмислена разпоредбата на § 2, ал. 5 от ДР на законопроекта предвид това, че описаните правомощия не принадлежат на Министерски съвет, респективно не той, а Бюрото следва да издаде цитираната наредба.</p>	не	
<p>44. По отношение на § 7, ал. 6 от закона: Предложената разпоредба е в следната редакция: „Министерският съвет в едномесечен срок от влизането в сила на закона урежда отношенията във връзка с преобразуването на административните структури по ал. 1 и 2.“ Алинея 1 и ал. 2 визират следните административни структури - Комисията за</p>	Не.	

предотвратяване и установяване на конфликт на интереси, Комисията за отнемане на незаконно придобито имущество, Центърът за превенция и противодействие на корупцията и организираната престъпност към Министерския съвет и част от Сметната палата. От посочените структури само ЦППКОП е на подчинение на Министерски съвет. Горното поставя въпроса дали действително МС е компетентният орган, който да уреди отношенията, във връзка с преобразуването на Комисията за отнемане на незаконно придобито имущество, Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси и на част от Сметната палата, които са независими органи.

Предложение:

Да бъде преосмислена разпоредбата на § 6, ал. 4 от закона, с оглед обстоятелството, че МС не е компетентният орган, който следва да уреди отношенията, във връзка с преобразуването на Комисията за отнемане на незаконно придобито имущество, Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси и на част от Сметната палата, които са независими органи.